

VÁLASZOK ÉS VÁLASZADÓK

„Hol van a zsidók újszülött királya?”
(Máté 2,1-12)

A kérdések idejét éljük. A világban és az egyházban is. Csak ki kérdez, miért, és ki válaszol? Változik-e valami, vagy megmarad a szankcionált válaszadás mentén, mint közlés. Esetleg „más úton kell visszatérni”.

Inkább most válaszokat keresek. 2022-ben ez a karácsonyi készülétem. Ahogy a bölcsek tették, kövessük őket!

imapercekben, régi képeken, szép és áldott roratés reggelen, gyertya mellett éneket dúdolva! Könnyű lesz, hív, fénylik, vonz.

Jönni kell! A betlehemhez jönni kell! Otthon maradva nincs betlehem. Az életben sok mindenhez fel kell állni, el kell indulni! Otthonról, kényelmes fotelból nem megy. Hideg, gond, áldozat sok van, amit meg kell hoznom! Sok a kényelmetlenség is, de lelket nyugtató. Jönni kell a haladókhoz, a boldog párhoz, a vigasz-

adnom kell. Mit tudok adni? Jótékony szívet, elfeledett, megbánt haragot, kibékülést ellenséggel, meleg, fűtött szívet, törődést, annak, aki fázik, reszket, szentgyónásban, imában megtisztult lelket.

És eljön az ünnep. A megérkezés, a találkozás. Meglátjuk a Gyermeket és Anyját. Kegelemmel teli lesz, mert nem csak mulandó dolgokra, szabadnapra, megterített asztalra találok, de meglátom az értem emberré lett Jézust is. Összeér ég és föld, és árad az Isten szeretete. A szentáldozásban a testté lett Jézus hozzám jön, szívembe költözik.

Szívem szeretetét adom ajándékba neki, tisztán és fehéren, és kincseimet ajánlom, mindazt, amit tőle kaptam.

Más úton térek vissza családba, munkába, más lélekkel, örömmel, szeretettel, mert ünnepet ültem a földre szállt, testté lett Jézussal.

Örömteli, szép ünnepet kívánok!

Csorba Tamás plébános

Láttuk már a csillagot. Az elmúlt években szívünkben és lelkünkben, könnyben és mosolyban, jó szóban és megbocsátásban keresem azt a sok-sok csillagot bennem és körülöttem, amit Isten küldött, amivel jelzett, ami vezetett. Keresd meg életed csillagjait, idézd emlékeid csendes

taló látogatáshoz... mind-mind indulni kell! Kimozdulni gondolatból, kényelemből, mindig áldozattal jár. Jöjj, vár!

Hódolni előtte. Azt jelenti: én adok. Valamit, ami kedves, amit tudok neki adni. Az ünnep nem kérés, és könnyörgés, hanem hódolat, amikor

Pásztorok tanyáztak a vidéken kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték a nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. De az angyal megnyugtatta őket: „Ne féljete! Mert nagy örömet adok tudtul nektek és majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltótok, Krisztus az úr, Dávid városában. Ez lesz a jel, találtok egy jászolba fektetett bepólyált gyermeket.

Egyszeriben mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: »Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek!«” (Lk 2,8-15)

„HARMATOZZATOK, MAGASSÁGOS EGEK...”

Rorate. Jóízű szó, szép emlékeket idéz bennem. Kisiskolás voltam, amikor először mentem hajnali misére. Emlékszem a sötét templomra, a meghittsége, a gyertyák pislákoló lángjára, na meg a mise utáni kakaóra és kalácsra... Sőt, arra is, hogy a „*Harmatozzatok, égi magasok*” éneklése alatt azt hittem, valójában azt kérjük Istentől, hogy essen végre a hó. Ez elég szimpatikus gondolat volt. Persze hamar megsejtettem, hogy a felnőttek valószínűleg nem azért kelnek hajnalok hajnalán, hogy kikönyörödjék Istentől, végre lehessen hógolyózni. Hittanos ismereteimből tudtam, hogy Jézust várjuk, a karácsonyra készülünk, na de minek ezért ilyen korán felkelni? Évek kellettek, míg a tapasztalás felülírta bennem a pusztá tudást. A választott nép sóvárgó várakozása az Üdvözítőre engem is megragadott az egyház gazdag liturgiájában.

Ahogy a hajnali miséken szinte felsírva énekeljük az introitust, zsigerből jövővé válik a vágy az Eljövendő szabadítása iránt. Az egyetemes várakozás személyessé lesz, ahogy magamba nézve szívem mélyéből kérem: „*ne haragudj ránk, Urunk, és ne emlékezzél többé gonoszságunkra...*” A hajnali misék neve, a roráté, az eredetileg latin nyelvű kezdőének első sorából származik (*Rorate, caeli de super, et nubes pluant iustum!*). Ennek több magyar fordítása is készült, népénekként is gyakran énekeljük adventben. A szentmisék szövegeiben gyönyörű, ahogyan az ószövetségi Messiás-jövendölések, a várakozással átítatott írások összefonódnak az evangéliumi történetekkel. Az egész adventi liturgiát nagyon szeretem, de különösen kedvesek számomra az Ó-antifónák, amelyeket a karácsony előtti héten énekel az egyház. Mind a hét név, ahogy a választott nép szólongatja, dicsőíti a Messiaszt, beteljesedett Jézusban. Döbbenetes erővel hatott rám annak a felismerése, hogy akit évszázadokon át vártak nálam sokkal-sokkal jobb és szentebb emberek, minden egyes nap

nekünk ajándékozza magát. Ő, aki iránt emberek ezreinek, millióinak lelke sóvárgott, közénk jön egy törékeny, kis ostyában. Ezért találok annyira szépnek, amit a rorate-misék nyújtanak. Az egyéni várakozásom egyesül az ószövetséggel, és mindazokéval, akik lustaságukat legyőzve Istennel kezdik a napjukat, akik elébe mennek az érkező Jézusnak.

Most már kicsit keserédes is számomra az advent: az Úrral együtt a vizsgaidőszak megmérettetései is eljönnek... Mégis, az Üdvözítőre való várakozás tölt el ilyenkor minket, egyetemistákat is. Erről tanúskodik legalábbis a csordultig megtelődött templom itt az utcánkban, a későn jövők sokszor alig találnak helyet. (Ezt sajnos tapasztalatból mondom: ahogy Sík Sándor írja *Te Deum* c. versében, én is gyakran „...*futva futhatok az Érkező elé.*”) Gyertyafény van, de körbenézve fiatal arcokat látok, a szentmise után huszonevesek tömege tölti meg a templom előtti kis teret. Pár perc, és indul a budapesti reggel, vilamosok zakatolása, kukásautók zaja töri meg a meghitt, tömjénes hangulatot. Minket viszont összeköt, hogy mindannyian Isten tenyerén ébredünk ezeken a hajnalokon. Mindannyian megragadtunk aznap egy kicsit

magunktól, odaajándékoztuk első gondolatainkat, érzéseinket a mi Urunknak. Milyen szép, hogy a napom első szava ilyenkor az *amen*. Amikor rorátéra megyek, igyekszem csak az Érkezőre figyelni, csak egy mosollyal köszönteni, azt, akivel útközben találkozom. Szívem csendje és a napom első szava az övé.

Amikor hazautazom, mindig nagyon örülök, ha értem jönnek a vasútállomásra. Végre találkozhatom azokkal, akiket szeretek, megölelhetem azokat, akik már úgy hiányoztak. Hát még Jézus, aki mindent felülmúlóan szeret mindannyiunkat, hogy örülhet, amikor látja, hogy reggeli frissességünk teljében, néha kócosan (sőt, egyes elvetemült egyetemisták a kabát alatt pizsamában), de kényelmünket megtagadva jövünk, futunk elé! Micsoda boldogság ez neki! Bár, akik ott vagyunk, gyakran nem ismerjük egymást, Isten mégis közösséget formál belőlünk. Egyesít minket, akik elfogadtuk ezt a meglehetősen korai meghívást. Hideg kezeink és vacogó fogaink helyett Ő lángoló reményt ad szívünkbe: „*Vigasztalódjál, vigasztalódjál, én népem, hamar eljő üdvösséged!*”

Várjuk együtt az Urat!

Dömötör Zsóka

JÓTÉKONYKODÁS, JÓTÉKONYSÁG, VAGY HÁLAÁLDOZAT?

„Mindenki elhatározásának megfelelően adjon, ne kelleetlenül vagy kényszerűségből, mert az Isten a vidám adakozót szereti.” (2Kor 9,7)

Közeledik a karácsony. Ilyenkor a legtöbb emberben fellobban az ajándékozási kedv és az adakozás iránti vágy is. Talán ezért is kezdenek ilyenkor adománygyűjtésbe az egyes karitatív szervezetek, a különböző intézmények, alapítványok. De épp képviselőik panaszkodnak sokszor amiatt, hogy egyesek az adománygyűjtést nagyon félreértik. Egyfajta kényszernek, lelkiismeretük megnyugtatójának eszközévé teszik, és ennek megfelelően adakoznak. Azt, amire már nincs szükségük, ami amúgy is kidobásra van ítélve, használhatatlan, vagy épp csak felesleges. Előszeretettel viszik az adománygyűjtőknek az elhunyt hozzátartozó ruháit. Az idős nagymama divatjamúlt, elhasznált holmijait. Amiről maguk is tudják, senki más sem tudja majd használni azokat.

Nyilván annak is van létjogosultsága, ha a feleslegesből adunk a másinak, de gondoljunk Jézus szavaira Márk és Lukács evangéliuma szerint: „Bizony mondom nektek, ez a szegény asszony többet dobott be, mint bárki más. Mert a többiek a feleslegükből adtak az Istennek ajándékot, ő azonban mind odaadta, ami a szegénységétől telt. Egész megélhetését.” (Lk 21,3-4) A Szentírás tulajdonképpen a jótékonytságot áldozatnak tekintti. „A jótékonytságról és az adakozásról ne feledkezzetek meg, mert az ilyen áldozat kedves az Istennek.” (Zsid 13,16) Nem véletlen, hogy a Biblia nem jótékonykodásról, hanem jótékonytságról beszél. A jótékonykodásnak van egy kis negatív színezete. Úgy teszünk mintha jótékonyak volnánk, azaz jótékonykodunk. Mögötte azonban vagy van tiszta szándék, vagy nincs. A jótékonytságon azonban az, ha valaki önzetlenül cselekszik, és cserébe nem kér semmit, nem számít semmire.

Bizonyára sokan adakoznak minden hátsó szándék nélkül, de nagyon sokan vannak azok is, akik valamit várnak érte. Elsősorban hálát, köszönetet vagy elismerést. A jótékonytságon mögött nincs ez a várakozás. Ezért is tűnik tiszteletre méltóbbnak az az adományozó, aki névtelenségbe burkolózva segít másokon, mint az, aki a médiában teszi közzé mikor és mennyit adományoz.

Szent Pálnál azt olvassuk, hogy a jótékonytságot áldás.

„Ezért tartottam szükségesnek, hogy felszólítsam a testvéreket, menjenek előre el hozzátok, és gyűjtsék össze a megígért adományt. Minden legyen készen, hogy a bő áldás és ne a szűk alamizsna képét mutassa.” (2Kor 9,5) Segítséget nyújtok másoknak, abból, amim van, azt, ami nekem is kellene, amit én is tudnék még használni, de neki nagyobb szüksége van rá. Áldozatot hozok, lemondok valamiről, ami nekem is értékes. Ezért kérik az adománygyűjtők a gyerekeket, akik immár hagyományosan cipős dobozokban adományoznak játékokat más gyerekeknek, hogy csak olyan játékot tegyenek a dobozba, ami használható, amit még ők maguk is szeretnek, de a szegényebb gyerekek kedvéért hajlandók megválni tőlük, ezzel is tanítva a kis adakozókat az önzetlenségre.

Lehet azt mondani, hogy nekem sincs elég, majd akkor adakozom másoknak, ha nekem is meglesz mindennem. De vajon lesz-e ilyen? Leszek-e valaha olyan helyzetben, hogy azt

mondhatom, nekem és szeretteimnek már elég, most már amim még lesz, azt szétosztom azok között, akik rászorulnak. Ki tudja? Az adakozás ezért bizony némi önzetlenséget feltételez. Ahhoz, hogy megértsük miért is kell önzetlennek lennünk, legjobb ismét Szent Pál intelmeire gondolni: „Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7) Mert valóban, mit adhatunk másoknak olyasmit, amit magunk is nem kaptunk? Ha pedig Istentől kaptuk, amink van, miért ragaszkodunk hozzá úgy, mintha kizárólag önmagunknak köszönhetnénk mindent? Gondoljunk arra, hogy abból, amit Istentől kaptunk, egy kis részt így átadhatunk azoknak, akik nem kaptak annyit, mint mi.

Igaz, a cikkem elején azt írtam, hogy az adományozó nem vár ellenszolgáltatást azért, amit ad. Ennek látszólag ellentmond a *Példabeszédek*ből vett következő idézet: „Van aki bővebben ad, mégis gazdagabb lesz, a másik kapzsi, mégis szegényedik.” (Péld 11,24) Az ellentmondás persze csak látszólagos. A más emberektől érkező hála, köszönet, elismerés az, amire az igazi jótékonytságot nem vár. Önzetlenül másoknak adni felemelő érzés. Ilyenkor nem csak a rászorulókon segítünk, de saját szívünk is megtelik szeretettel, békével. Önbecsülésünknek is javára válik. Biztosan érezhetjük azonban, hogy az adakozás, mint Istennek is szánt áldozat, nem marad jutalom nélkül. A viszonzás ugyan nem az emberektől, hanem Istentől érkezik, de épp ezért annál kedvesebb.

Azt, hogy mikor érkezik ez a viszonzás, nyilván nem tudhatjuk, de önmagában az az érzés, hogy másokon segítettünk, mégpedig úgy, ahogy nekik jó, és nem úgy, ahogy nekünk kellemes, jó érzést, örömet és elégedettséget hozhat számunkra. Az ünnepet pedig melegebbé, meghittebbé teszi.

Kökényes Julianna

KÖRKÉRDÉS

Adventi számunkban arra kerestünk választ, miként készülnek a karácsonyra egyházközségünk tagjai, hogyan telik a várakozás időszaka, milyen szokásokat, milyen hagyományokat követnek ebben az időszakban.

Szőkrény Lajos autóbusz-vezető

Nálunk a családban a karácsony a húsvét után a legnagyobb keresztény ünnep. Az advent, Jézus Krisztus eljövetele, a karácsonyt megelőző várakozás időszaka.

Erre előre, fizikai és lelki dolgokban is egy évek óta megszokott, jól bevált rendszer szerint készülünk.

Kezdődik a fa kiválasztásával, amit mindig valamelyik ismerősöm fenyvesében szoktam megjelölni. Ez minden esetben lucfenyő. Igaz, meleg lakásban hamar lehullajtja a levelét, de ennek van a legjobb illata. Csak néhány nappal előtte szoktuk kivágni, és vízkeresztig ez is bírja. A következő az adventi koszorú, melynek a hitet, reményt, örömet és szeretetet jelképező gyertyáit advent idején, vasárnapokon lehetőleg közösen gyújtjuk meg. Ezt igazi kegyelemnek tartom, hiszen abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy egyazon településen, pár száz méteren belül vannak az otthonaink a lányunk és fiúnk családjával. Az ajándékozás nálunk a felnőttek körében egyszerű, sze-

rény dolgokat jelent. Az unokáink ajándékait pedig a szülőkkel egyeztetjük. A gyerekek célszerűséget is figyelembe véve, az általuk előre megfogalmazott három kívánság egyikét kapják.

Az ünnepre való lelki felkészülés számunkra elmaradhatatlan eleme a gyónás. Ezután tudjuk tiszta szívvel és lélekkel várni Isten fiának az eljövételét. Fontosnak tartjuk a Megváltó várását és a Mária-tisztelet megnyilvánulását is jelentő hajnali roraté szentmiséken való, lehetőség szerinti részvételt. Ezeken, valamint a közös gyertyagyújtáson én sajnos nem mindig tudok ott lenni, mert autóbusz-vezetőként gyakran az ilyenkor divatos adventi vásárookra viszek csoportokat különböző nagyvárosokba. Ám lélekben természetesen én is ott vagyok ezeken az eseményeken.

Az ünnep első napján, szenteste az együtt elfogyasztott korai estebéd után mindenki megkeresi a feldíszített fa alatt a saját ajándékát. Az öröm percei után a gyermekeink családjukkal hazatérve folytatják a további ünnepi készülődést.

A nap kiemelkedő eseménye az éjféle szentmise, ahol együtt ünnepejük Jézus születését. Ezen a család minden tagja részt vesz, nagyon indokolt esetben, csak elkerülhetetlen akadályoztatás esetén hiányzik valamelyikünk.

Az ünnep további napjain hol az egyik, hol a másik gyermekünknel gyűlünk össze egy-egy jó beszélgetésre, ugyanis a családdal együtt töltött minőségi időnél számunkra nincs fontosabb, és erre a karácsonyi időszak kiváltképp alkalmas.

Sólyomné Babati Katalin, a tanácsadó testület tagja

Számomra ugyanúgy, mint minden keresztény testvérünknek, húsvét után a legfontosabb ünnep a karácsony.

Ilyenkor mi, szolgálattevők nem csak otthon, de a templomban is a keresztény egyházi év utolsó teendőit végezzük. Nekem nem csak szép, de nagyon kedves is ez az időszak. Az adventi koszorút én a hálaadás és a köszönet ajándékeként is nyújtom át

az Úrnak. A gally szedésétől az oltárra kerülésig szívvel-lélekkel készítem. Ez az öröm és a reményteli várakozás kíséri végig az adventi időszakban.

Megkezdődnek a korai roraté szentmisék is, amikor hajnali sötétségben várjuk a napfényt, a Messiás megszületését. Ilyenkor nem is veszünk észre azokat a dolgokat, amelyek egyébként máskor nehezünkre estek volna, esetleg bosszantottak volna bennünket: a korai felkelést, a hideggel járó áldozatot. Ezzel a lelkülettel együtt fogyasztjuk el az agapén felszolgált szerény reggelit, és örömmel, mosollyal az arcunkon indulunk iskolába, munkába, ki-ki a maga útjára. Gyertek, és készüljünk együtt az Ő eljövételének ünnepére, hiszen mindent neki köszönhetünk!

Novák Istvánné sekrestyés

Advent az Úr eljövetele. Szent várakozás ez, ami megelőzi a Messiás, a Megváltó érkezését. Négy héten át várakozunk, hogy karácsony titka megérlelődjön bennünk, és méltó módon tudjuk befogadni a kisgyermekként közénk érkező Istent, az élet urát.

Mivel advent, a karácsonyt megelőző négy hét, a bűnbánat időszaka, a templomban lecseréljük a terítőket lila színűre, az oltárokat pedig ilyen-

kor nem díszítjük virággal. Helyette az asztalon az adventi koszorút helyezzük el. A fenyőágból font koszorúra elhelyezett négy gyertya az adventi időszak négy vasárnapjára utal. A három lila gyertya jelképezi a bűnbánatot, a rózsaszín gyertya pedig az örömet. A koszorú gyertyáit a vasárnapi misék előtt a hívek jelenlétében a miséző pap gyűjti meg, rövid szertartás keretében. Advent első vasárnapján egyet, a másodikon kettőt, a harmadikon hármat (a harmadik a rózsaszín), a negyediken mind a négy gyertya fellobban.

A miséző pap ruhájának színe lila, ez alól a harmadik vasárnap a kivétel, amikor is örvendetes vasárnap lévén viselhet bíbor színűt.

Ebben az időszakban különleges misék a hajnali roráté szentmisék. Ezeket ha tehetem, természetesen mindig részt veszek. Ez az időszak alkalom arra is, hogy ezekben a hetekben a lényegre figyeljünk, lelki életünk kerüljön előtérbe, visszavegyünk a mindennapi hajszából, lassítsunk, elcsendesedjünk, önvizsgálatot tartunk. Erre buzdítok mindenkit. Próbáljunk katolikus hitünkben megerősödni, hogy méltóképpen várjuk Jézus születését.

Gyermekkoromban nagyon vártam a karácsonyt, mivel nagyanyám messze lakott tőlünk így csak évente egyszer, a karácsonyi ünnepekben találkozhattam vele. Ilyenkor mind összegyűltünk nála, mi is és az ott lakó ro-

konaink is, megértünk mesélni egymásnak, örvendezni a szeretteinknek.

Nagyon kedves emlékem a karácsony esti kántálás. Szenteste házról-házra mentünk szebbnél szebb karácsonyi dalokat énekelve. Az ott lakók csatlakoztak hozzánk, és éjfélre a templomhoz érve, az egész közösség együtt vett részt a szentmisén. Jó visszagondolni rá, hogy bár szegénység volt akkor, de annál nagyobb szeretetben és nemutolsó sorban mély hitben éltünk.

Ezt kívánom mindenkinek, hogy olyan felejthetetlen élményt adjon az ünnep, mint akkor nekem!

Pataki Józsefné sekrestyés

Az adventi időszak a várakozás időszaka számomra is. A lelki felkészülés mellett, ami a minden reggeli imádkozást és a heti két imaórát jelent nekem, a templomi szolgálat is egy kicsit más ilyenkor, mint az év többi időszakában.

Kiemelném a hajnali szentmiséket, a rorátét. Mint említettem, minden reggel imádkozom, de erre ilyenkor nem mindig jut idő. Hajnali ötkor indulok, hogy előkészítsem a templomot és a szentmisét. Így az imára csak azt követően kerülhet sor, amikor már hazaértem. Ám ez nem okoz lelkiismeret-furdalást, hiszen örömöm telik benne, a hajnali mise hangulatától hálátelt szívvel mondhatom el a napi imáimat.

Ilyenkor az adventi időszaknak megfelelően díszítjük a templomot, kimossuk az oltárterítőket, hogy tisztaság várja a Megváltót a lelkünkben is, de a templom épületében is.

Mielőtt kitört a járvány, a roráték után plébános úr egy kis agapéra invitálta a híveket. Nagyon bensőséges alkalmak voltak ezek, zsíros kenyeret, lekváros kalácsot, teát készítettünk azoknak, akik ebben a hajnali órában is az eljövendő ünnepre gondolnak, és a korai időponttól nem viszszaérintve a templomban kezdik a napot Isten magasztalásával. Szívesen vettem és veszek majd részt ebben is, hiszen a misén résztvevők mindig örömmel jöttek, dicsértek bennünket, köszönettel és szeretettel fogadták ezt a kedves szeretetvendégséget.

Karácsony előtt pedig a templomi karácsonyfák díszítésében segédkezem, díszeket is készítek.

Rigyáci születésű vagyok, ott töltöttem a gyermekkoromat. Nagyon szép és kedves emlékeim vannak az akkori adventi, karácsonyi előkészületekről is.

Nagyon szerettem a hajnali miséket, különösen azért, mert kisgyerekként

kántorunk megengedte, hogy én „fűtassak” az orgonánál. Akkoriban ugyan is nem volt még elektromos orgona.

Voltak faluhelyen vidám népszokások is. Ilyen volt például a Luca-napi kotyolás, vagy lucázás. Ezeket én is részt vettem időnként. Végigjártuk az ismerősöket, és verses jókívánságokkal köszöntöttük őket. Ők pedig cukorral, csokoládéval, süteménnyel jutalmazták bennünket.

Karácsonykor az erdőről hoztuk a fát, igazi feketefenyőt. Nem voltak olyan csillogó díszek, mint manapság, almával, dióval, gyertyával díszítettük a karácsonyfát, amit a sublóra állítottunk fel.

Éjféle misére nagyon szerettem menni. Karácsonykor a faluban levő kastélyban színi előadást is szerveztünk, ahol időnként én is felléptem. Nagyon szép emlékeim ezek.

Az adventi időszakot ma is nagyon szeretem. Többek között ezért is vállaltam el a sekrestyési szolgálatot. Részben mert szívesen teszek is a közösségért, szeretem a templomunkat, Tamás atyát pedig nagyon tisztetem, örömmel segíték neki, és szolgálók az Úrnak.

KÉPES MOZAIK

Június 19-én került sor a gyermekek első áldozására

Június 19-én, az Úr napján körmenetet is tartottunk

Városunk augusztus 20-án, hagyományosan templomunkban tartja a város miséjét

Októberben szabadtéren imádkoztuk a rózsafüzért a város különböző pontjain

AKOLITUSKÉPZÉS EGYHÁZMEGYÉNKBEN

A Kaposvári Egyházmegye ismét akolitusképzést indított. Tamás atya ajánlására plébániánkról ketten, Balassa Balázs és Maresch Dániel vesznek részt a képzésen.

Az akolitusok feladatai a következők lehetnek: közösségépítés, igelitururgia-vezetés, áldoztatás és temetés. A konkrét feladataikat a közösség igénye és a plébános útmutatásai alapján végzik.

A mostani képzés is egy évet ölel fel, mely első részében tartalmaz biblikus alapképzést, imaokolát és lelki felkészítést, melyet a lektoravatás követ 2023. április 22-én. A jelentkezők közül az első féléves ismeret alapján a püspök választja ki azokat, akik a képzés második részébe lépve az akolitus-avatásra készülnek, mely 2023. június 17-én lesz a kaposvári székesegyházban. A képzés második részében a résztvevők elmélyítik biblikus tudásukat, valamint liturgikus és lelki vezetői ismertekre tesznek szert.

Az egész folyamatban nagy hangsúlyt kap a résztvevők lelki fejlődése és a közösségépítés.

Az egyházmegyéből összesen 15 fő vesz részt a képzésben, köztük idén először négy hölgy is.

A szeptemberi és októberi alkalmak már lezajlottak. Az akolitus-jelöltek ezeken megismerkedtek a Loncar-féle imaokolával, mely csodálatos módszer arra, hogy szívünkben élővé váljon a Szentírás. Ezen kívül meghallgatták Matykó Árpád diakónus előadását az igelitururgia lényegéről, Udvardy Márton diakónus és Rajnics Péter akolitus motivációs előadásait, valamint Kocsi György

atya rendkívül alapos szemináriumait az ószövetségi és újszövetségi alapismeretekről.

Az ismeretek átadásán túl nagyon fontos, hogy az akolitus-jelöltek is egy összetartó szeretetközösségé váljanak. A képzés során a szentmisek, a közös imádságok, az étkezések és az esti beszélgetések is ezt a célt szolgálják. Eddigi tapasztalataink alapján a Szentlélek jósága és ereje áthatja az egész folyamatot, és bőséges ajándékaival ellátja az akolitus-jelölteket.

Kérem a Szent József Plébánia híveit, hogy imádkozzanak a képzésben résztvevőkért, mert egyházunknak a jelenlegi körülmények között nagy szüksége van az akolitusok szolgálataira!

Maresch Dániel

IMA, HA VÁRSZ VALAMIRE

Nagyon sokszor kell várnunk az életünkben akár valami jó dolog megérkezésére, akár egy nehézség elmúlására. De Isten az idő felett áll, és Ő látja vívódásainkat, sőt türelmet is tud adni, ha kérjük. Íme egy ima Sarah Young amerikai szerző könyvéből.

Drága Istenem!

Életem ideje kezdedben van. A Te szent kezéd teljes mértékben képes gondoskodni rólam és betölteni a szükségemet. Kérlek, segíts megpihennem a mindenható gondviselésedben — és bíznom abban, hogy azt teszed, ami a legjobb! Tudom, nyugodtan letehetem a Te kezébe, mi és mikor fog történni az életemben, mivel Te maradéktalanul megbízható vagy.

Tisztában vagyok azzal, hogy amíg a Menny innenső oldalán élek, alá kell vetnem magam az idő valóságának. Amikor izgatottan várok egy jövőbeli eseményt, szívesen előre tekerném az órát a várva várt napig. A vágyakozásom azonban nem változtat az idő múlásán; muszáj várnom. Amikor pedig szenvedek, sóvárgom az enyhülést — még hozzá a lehető leghamarabb —, de azt is ki kell várnom.

Uram, téged nem tart fogva az idő zsarnoki uralma. Sőt az idő a szolgálatodban áll. Amikor nehezemre esik kivárni valamit, bizalomteljes elfogadással Hozzád kell fordulnom — nem pedig harcolni az ellen, amin úgysem változtathatok! Örömmel tölt el a tudat, hogy Te, az idő gazdája tökéletesen megérted a vívódásomat, és örök szeretettel szeretsz.

A te irgalmas nevedben, Jézus, ámen.

(777 blog)

„Az adventi várakozás lényege szerint: várakozás arra, Aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk.”

Pilinszky János

ZARÁNDOKLAT MEDJUGORJÉBE

Úgy 30 éve volt először, hogy medjugorjei zarándokútra invitáltak. Azóta számtalan alkalom adódott volna, hogy elmenjek, de valahogy féltem mindig az ilyen zarándokutaktól, mert nem tudtam elképzelni, hogy mit is fogok én csinálni napokig az imában edzett zarándokok között?

Napi 1-2 szentmisét már jól bírok, de a rózsafüzérek és imák egész napos kihívásától nagyon tartottam. A félelmem nem volt alaptalan, hiszen az odaút alatt több rózsafüzért mondtunk el, mint amennyit én az addigi életemben összesen. Első meglepetésem éppen ez volt, mert közösen sokkal jobb mondani rózsafüzért, mint magamban a figyelemzavarommal küszködve.

Medjugorjében aztán valahogy minden más jelentőséget kapott. Az idő és a tér, fáradtság és ébrenlét, a távolság és az emberi kapcsolatok viszonya furcsa módon megváltozott. Az elrélülő percek óráknak, de egyes hosszabb szentségimádások vagy a maratoni gyónások csak rövid másodperceknek tűntek.

Aki ide hitben alacsonyabb töltéssel érkezik, az is megérezzi, hogy itt valahogy olyan furcsa és különleges módon történnek meg az amúgy szokványos események. Mintha lenne egy profi főrendező. Sok az étterem, presszó, de nincs hangoskodó vagy részeg ember. Teli van a város, de nem tolakodik senki, sehol. Az áldozáshoz feltorlódott sok száz embert pár perc alatt megáldoztatják. Nincsenek biztonsági őrhök, rendőrhök, mégis ezrek élnek kicsi helyeken is zökkenőmentesen imaéletüket. Rengetegen másszák meg a Krizsevác szikláit botokkal és mankókkal, de mindenki épségben visszaér. Még azok az öregek is, akiket itthon a boltba se engednek el segítség nélkül.

Lelassul itt a világ. A térerő nem telefonokba érkezik, hanem a vágyakozó lelkekbe. A megfizethetetlen mobilnet miatt senki sem nyomkodja a telefonját, mint odahaza. A derűs arcok ellenére kevesebb az üres beszéd, a szent helyeket érez-

hetően körülölelő abszolút igazság tükrében a szavak szövevényére nincs igazán igény, így aztán tudat-talanul is szépen, lassan elcsendesednek az emberek.

Egyébként nem kell sok minden ide: csak őszinte nyitottság az égiekre, alázatos lélek, meg egy jó cipő és váltás ruha.

Én a világ vad dolgaiba belefáradtan érkeztem. Nem voltak konkrét elvárásaim, csak őszinte érdeklődésem és rengeteg kérésem. A Szűzanyával azonban nagyon szerettem volna jobban megismerkedni, mert az elmúlt évtizedekben csak a Szentháromságra koncentráltam igazán, több-kevesebb sikerrel.

Ahogy a vaksötét szobában látatlanul is megérezzük, ha valaki még ott van rajtunk kívül, éppen úgy a szentségimádásokon és a szentmiseken is finoman érezni lehetett egy hatalmas gyógyító *békességnek* a jelenlétét, ami nyugalmazó gyöngédséggel öleli át megsebzett szívünket. Egészen más érzés volt ez, mint a Szentlélek erős és konkrét sugalmazásai. Ez valahogy puhább, melegebb, tapintatosabb. Olyasmi, mint az édesanyám gyengéd simogatása.

Számos lelki terhet cipeltem magammal a szent hegyre, és ezeket le is pakoltam a Szűzanyához közeli sziklák tövébe, hogy ott maradjanak mindörökre!

Sokak könnye és kőszikláit maradtak ott fenn...

Jó volt felzarándokolni a hegyek tetejére, a stációk és elmélkedések között kicsit elkülönülve bandukolni és dúdolni a Magnificatot.

Egyik helyen sem láttam filmekbe illő csodát, de érezhető volt számomra valami megnyugtató nagy-nagy erőter működése. A zarándoklat alatt áradtak lelkemben és elmémben a gondolatok. 40-et sikerült belőlük feljegyezni papírdarabokra a különböző helyszíneken, de azóta is számos célzott gyógyító gondolatot kapok. Olyanokat, amikre már évek óta szükségem volt. Némelyike egyenesen az elevenembe hasít, és a gyengéimet célozza: kritikusan, pontosan, jogosan, fájdalmasan.

Az, aki útikönyvből, újságból vagy riportfilmből akarja megtudni, hogy mi történik ott, nem tudja megélni ezt a leírhatatlant. Aki csupán bármésködni megy oda, az pont a lényegét mulaszthatja el. Aki el sem megy, az pedig nem is fogja sajnós megérteni, miért akarnak oda eljutni a keresztények milliói.

Ám az alázatos szívvel ideérkezők nem szoktak üres kézzel hazamenni. Akit ott rendesen átölel a kegyelem, soha nem fogja elfelejteni az életében, amit ott kapott, és mindig visz-szavágyik.

Nagy Attila

EZ AZ A NAP!

Közép-Európa legnagyobb stadionja, az új budapesti Puskás Aréna adott otthont a régió legnagyobb keresztény/keresztény könnyűzenei fesztiváljának, az „Ez az a nap!”-nak. A pandémia után, háború és válságok közepette két év kihagyás után ez volt a jubileumi, 20. *Ez az a nap!*, melyen 30 országból több mint 40 ezren vettek részt. Az idei nyár egyik legforróbb napján, 2022. július 23-

án mintegy ötven fővel utaztunk fel Budapestre, hogy a különböző felekezetekkel együtt dicsérjük, dicsőítsük Istent. Sokan érkeztek a Felvidékről, Vajdaságból, Erdélyből, és sokan kaptak meghívást azok közül, akik Kárpátaljáról menekültek Magyarországra a háború elől. A szervezők által közzétett információk alapján úgy tűnt, megtelik a stadion, de a nagy hőség miatt sokan távol maradtak a programoktól, illetve csak napnyugta után érkeztek.

Nekünk a stadion legfelső szintjén, a színpadtól legtávolabbi pontra sikerült csak jegyet szereznünk, de nem bántuk a lépcsőzés miatti fáradalmakat és az előtető alatti hőséget sem. Csodálatos látvány tárult mindvégig a szemünk elé: előttünk az óriási tér, 40 ezer ember.

A programot hazai és külföldi keresztény produkciók adták hatalmas hangulatot teremtve. A közönség egy kórusként énekelte a szebbnél szebb dalokat, nem számított, ki hol kapott

helyet, csak az, hogy kihez száll fel a hálaének.

Többünkben élt a vágy, hogy jó volna lejutni a küzdőtérre, hogy közvetlenül a színpad előtti részen kapcsolódhassunk be a dicsőítésbe. Sikerült is egy-egy extra karszalagot szereznünk, így a biztonságiak beengedtek bennünket oda, ahol a magyar labdarúgó-válogatott is játszik...

Igen, dicsőíteni jöttünk, és nem egy koncerten részt venni. A magyar fellépőkkel könnyebb volt együtt énekelni, az angolal azonban sokan már

kintetünket, áthelyezhetjük a fókuszunkat a jelenvalóság nehézségeiről az örökkévalóság, a mennyország örömébe...

Jelenünk nehézségeit még fokozta, hogy a Budapest felé elromlott a buszon a légkondicionáló. Próbáltam humorral elútni a dolgot, és azt mondtam, direkt kapcsoltuk ki, hogy még időben akklimatizálódjunk, és ne a leszállásnál kelljen a 21 Celsiusból a 40-re kilépni. Sajnos ezt páran félreértették, komolyan vették. Erősen bírom benne, hogy azóta már sikerült megbocsájtaniuk.

A rendezvénynek este 10 órakor lett vége. Amire nem számítottunk: a Népligetnél lerobbant a buszunk. A kompresszor is elromlott, de szerencsénkre sikerült egy hotel előtt lehúzódnunk a hatsávós körútról. Alle-alle-lu-u-ja... gondoltam magamban, miközben felmértük lehetőségeinket, igyekeztünk mihamarabb megoldást találni:

— Indul még vonat vagy busz a népligeti autóbusz-állomásra? Ha igen, akkor felférünk rá ennyien?

— Szerviz kiszállással? De vajon meg tudják csinálni, és ha igen, akkor mikorra végeznek?

— Tudnának két kisbuszt indítani Nagykanizsáról, de körülbelül három óra, amíg ideér, addig mit kezdünk a csoporttal?

— Megszállunk a hotelben, aztán majd hazamegyünk valahogy holnap reggel.

— Keresünk egy 50 fős buszt, de ez nem is olyan egyszerű szombaton este 11 után...

Már egy ideje várahoztunk, amikor eszembe jutott: egész nap énekelünk, de még nem imádkoztunk el egy rózsafüzért sem. Szép sorra felajánlottunk minden egyes tizedet. Még be sem fejeztük az imádságunk, már meg is érkezett a mentesítő járat. Hála Istennek a Netta-Pannonia kollégái segítettek, és alig több mint egy óra alatt kerítették egy buszt Budapestről. A hosszú, szép, de kellemetlenségektől és nehézségektől sem mentes nap után, a késő éjszakai órákban értünk vissza Nagykanizsára, és jóleső fáradtsággal térhettünk meg otthonainkba.

Lábodi István

Könyvajánló

Henri Daniel-Rops: JÉZUS ÉS KORA

Kicsoda Jézus? — olvashatjuk a kérdést a könyv belső lapján. A kérdésre Henri Daniel-Rops, a könyv szerzője ad választ a *Jézus és kora* című, két kötetből álló művében. A francia nemzetiségű író és történész, aki 1965-ben halt meg, érdemeire tekintettel tagjává választotta a Pápai Tudományos Akadémia, valamint a Halhatatlanok Testülete, a Francia Akadémia.

A feltett egyszerű kérdésre adható válaszok közismerten az egész európai kultúrát (tudomány, erkölcs, művészetek, társadalmi berendezkedés stb.) jellemzik, bár helyesebb a zsidó-keresztény vallási örökségről, a görög filozófiáról, valamint a római jog máig tartó hatásáról is megemlékeznünk. Jézus személyét, életét és tanítását a nevezett szerző az összesen 27 újszövetségi irat alapján ismerteti, de a könyv címének megfelelően (*Jézus és kora*) alapos történeti háttérrel ad a korabeli zsidó vallásról, a zsidó életről, illetve a római birodalmi világról, a vallási hagyományokról. Értékükön kezelve, súlyuknak megfelelően utal egyes apokrif (a katolikus egyház által hivatalosan el nem ismert) iratok megállapításaira is. Alapvető forrás mindenki számára Jézus megismeréséhez a négy evangélium — a szerző megfogalmazása szerint: „egy történet négy elbeszélésben”. Külön részletezi a három (Máté, Márk, Lukács) szinoptikus (görög szó: „párhuzamba állított” jelentésű) evangéliumáról az ismereteinket, majd rátér a negyedik (János) evangéliumra, amely felépítésének módjában, hangvételében különbözik az említett előző három evangéliumtól. A köznyelvben ötödik evangéliumnak is emlegetik az Izrael földrajzáról, növény- és állatvilágáról, a korabeli társadalmi viszonyokról közölt ismereteket, melyeket Daniel-Rops élvezetes stílusban tár elénk. Nem lenne teljes a kép, ha a történeti források között megfedkeznenk az Apostolok cselekedeteiről és Szent Pál leveleiről Jézussal kapcsolatban.

A szerző nem mulasztja el, hogy egyes közismert bibliai eseményeknél, pl. a három királyok látogatása, az emmauszi tanítványok esete — a témához kapcsolódó művészeti alkotásokra: festmény, szobor, zenemű — is felhívja a figyelmünket. „Valóságos Isten és valóságos ember: az imádság e szavai jelzik a vállalkozás egész természetfeletti nehézségét” — vallja be a szerző. Mindenesetre a felsorolt források alapján, időrendben haladva: a születésétől a kereszthaláláig, a feltámadástól a mennybemenetelig ismerteti Jézus életét az evangéliumi tanítások szerint.

Fontos tanácsa a szerzőnek, hogy az egyes evangéliumok történeti eltéréseit egymás kiegészítéseként olvassuk, mert az evangéliumok nem regények, nem történelemkönyvek, hanem Jézus életének vallási értékeit, tanításait világítják meg.

Szükség esetén átlép az író az időrendi korlátokon, amikor Jézus a jeruzsálemi templom sorsáról tanít. (Mt 24,1-2) A könyvben olvashatunk a később, Kr. u. 70-ben történt szomorú eseményekről. Négy római légio segédcsoportokkal, Titus hadvezér parancsnoksága alatt, körbezárta a várost, majd lerombolta a templomot. A nagyhét eseményeit napi bon-

tásban ismerhetjük meg. Szomorúan olvassuk, hogy Júdás árulásának jutalma a harminc ezüstsékel vásárlóerejét tekintve az akkori, 1939 előtti francia körülmények között egy öltözet ruhát ért.

A könyv egyik igen szép és tanulságos része a *Mi atyánk* kezdetű imádságunk keletkezéséről szóló leírás. Az evangéliumokban két helyen találjuk ezt a tanítást (Mt 6,9-13 és Lk 12,2-4) A két imaszöveg közötti néhány formális eltérésre magyarázatot is kapunk. A szerző csodálatosan egyszerűnek minősíti ezt az imát, pontosan az ellenkezője azoknak a hosszú, komplikált imáknak, amelyeket a farizeusok szerettek mormolni. „Közvetlen, a lényegre irányuló, hat kérésével olyan lelki útmutató, amely elég az embernek” — írja Daniel Rops.

Ám Jézus feltámadt halottaiból, és a keresztény hitnek szegletkövét képezi ez az esemény — utalhatunk Szent Pál (1 Kor 15,14.) tanítására. Jézus mennybemenetele előtt az apostolok küldetését határozta meg: a hit terjesztését az egész világon a népek között. Ezzel búcsúzott a tanítványaitól: „...én veletek vagyok mindennap, a világ végéig. (Mt 28,20)

A könyv végén rövid fejezetekben a torinói lepel történetéről, valamint a Holt-tenger melletti Qumránban talált tekercsekről is olvashatunk a vonatkozó magyar nyelvű irodalom megjelölésével.

Végezetül feltehető a kérdés: mivel keltsük fel az érdeklődést a nevezett könyv elolvasása iránt?

Egyrészt sűrű szövéssé, megalapozott ismereteket nyújt az akadémikus szerző, de mégsem elriasztóan tudományoskodón, nincs tele felesleges lábjegyzetekkel. A fentiek mellett a francia történész, író elegáns stílusával, az ókori keleti világ élvezetes leírásával, az izraeli táj költői képeivel jutalmazza meg olvasóját, ezért jó szívvel ajánljuk a könyv olvasását.

Solymár Mátyás

KÖZÖSSÉGI PROGRAMOK DECEMBERBEN

Szeretettel hívjuk felnőtt híveinket, akik szívesen szereplnének november 26-án, szombaton 18 órára a templomban szerveződő karácsonyi pásztorjáték próbájára.

December 4-én, vasárnap a 10 órai szentmise végén a gyerekeket Szent Miklós püspök megajándékozza

December 11-én, vasárnap a Rózsa-füzér Társulat 17.30-kor tartja decemberi közös imaóráját a plébánián.

December 15-én, csütörtökön 14 órára szeretettel hívjuk a plébániánk

területéhez tartozó idős testvéreinket közös karácsonyi készülétre és agapéra.

December 16-án, pénteken 16 órakor karácsonyi előkészület jegyében kézműves foglalkozást tartunk felnőtteknek és gyermekeknek.

December 20-án, kedden meglátogatnánk a vörsi betlehemet vonattal, a részleteket honlapunkon, a Facebook-oldalunkon és a hirdetésekben tesszük közzé.

LITURGIKUS PROGRAMOK, MISEREND

Hajnali szentmisék

Hétfő, szerda szombat reggel 6 órakor a plébániatemplomban.

Kedd reggel 6 órakor Palinban.

(December 10-én szombaton kivételesen elmarad a hajnali szentmise, az utolsó hajnali mise december 21-én szerdán lesz.)

Karácsonyi szentmisék

December 24-én, szombaton, szentestén 18 órakor és 22 órakor a plébániatemplomban, 20 órakor Palinban. (Éjféli mise nem lesz.)

December 25-én, vasárnap, karácsony napján 10 és 18 órakor a plébániatemplomban, 8 és 16 órakor Palinban.

December 26-án, hétfőn, Szent István vértanú ünnepén és karácsony második napján 10 és 18 órakor a plébániatemplomban (a 18 órai mise gitáros lesz), 8 órakor Palinban.

December 27-én, kedden, Szent János apostol ünnepén 10 órakor a plébániatemplomban, 8 órakor Palinban.

December 28-án, szerdán, aprószentek, vértanúk ünnepén 10 órakor a plébániatemplomban, 8 órakor Palinban.

December 29–30-a szolgálati szünnapok, szentmisék nem lesznek.

December 31-én, szombaton év végi hálaadás, 10 órakor a plébániatemplomban, 8 órakor Palinban.

Január 1-jén, vasárnap, újévkor, Szűz Mária, Isten anyjának főünnepén 10 és 18 órakor a plébániatemplomban, 8 órakor Palinban.

Karácsonyi gyóntatások

December 14-én, szerdán 16 és 18 óra között.

December 18-án, vasárnap 16 és 18 óra között.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Az iroda nyitva tartása:
hétfőn, kedden és szerdán 9—11;
csütörtökön 14—17 óráig.

Cím: Nagykanizsa, Ady E. u. 15.
Telefon — csak nyitvatartási időben:
(93) 787-965

E-mail:

iroda@szentjosefplebania.hu

Facebook:

<https://www.facebook.com/szentjosefnagykanizsa/>

Csorba Tamás plébános elérhetőségei:

E-mail:

plebanos@szentjosefplebania.hu

Telefon: (93) 783-671

(csak sürgős esetben — pl. súlyos beteg hívó ellátása szentségekkel, vagy temetéssel kapcsolatos ügyintézés az iroda rendkívüli zárva tartása esetén)

Templomaink címe:

Szent József plébániatemplom:

Nagykanizsa, Zárda utca 1/a

Nagyboldogasszony filiális kápolna:
Nagykanizsa-Palin, Alkotmány út 87/a

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja:

Szent József Plébánia, Nagykanizsa
www.szentjosefplebania.hu
www.facebook.com/szentjosefnagykanizsa/

Felelős kiadó:

Csorba Tamás plébános

Szerkesztő:

Dr. Kökényes Julianna

Az újságot írták:

Csorba Tamás, Dömötör Zsóka, Kökényes Julianna, Maresch Dániel, Nagy Attila, Lábodi István, Solymár Mátyas

A fényképeket készítették:

Göndics Jánosné

Tördelőszerkesztő:

Lengyák András

Kedves olvasóinknak kegyelmeteljes, áldott karácsonyt és boldog, békés, szeretetben bővelkedő új esztendőt kívánunk!